

ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΟ ΧΡΕΟΣ

Μὰ ἐγὼ τὸ φαντάσθηκα, τὸ χρέος, ἀλλιώτικο!
Μὴ ποδομάγουλη, ὠραία γυναίκα, μὲ σφιχτὸ, λι-
γερό κορμί, μὲ ὀρθὰ τὰ στήθια, μὲ μάτια φωτερὰ,
γεμάτα πειθῶ.

Νὰ σὲ κοιτάζει καὶ νὰ μαγεύεσαι ὀλάκερος, γυ-
χὴ καὶ κορμί...

Τὸ θρόδι νὰ σοῦ φιλεῖ τὰ μάτια καὶ τὰ ἀποκοιμιέ-
σαι ἔτσι γλυκά, πὸν νὰ χαμογελᾷς σὶν ἔπνο σου,
ὄλη τὴ νύχτα, ἀπὸ τὰ πανώρια, τριανταφυλλιά ὀ-
νεύματα, πὸν θὰ σοῦ στεφανώρουν τὸ κεφάλι.

Τὸ πρῶτ' νὰ ξυπνᾷς ἀπὸ τὸν πόθο νὰ κερδίσεις,
καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, τὴν ἀγάπῃ τῆς ὠραίας γυ-
ναίκας.

Κι' ἔτιαν παλικαριόσι ἀφίσεις, τὴν αἰγὴ, τὸ σπί-
τι σου γιὰ τὰ σιχτεῖς σὶν ἄγωνα τῆς ἡμέρας, νὰ
νιώθεις μὲς σὶν σοθηκά σου, μὴ τέτοια γλυκεῖα
ροσταλγία γιὰ τὰ γιλιά τῆς, — πὸν νὰ σοῦ φαίνεται
πὸς ἔχεις τὸ πόσοπο μέσα σ' ἓνα μπουκέτιο ἀπὸ
δροσερὰ ἀποιλιάτικα τριαντάφυλλα.

Κι' ὄλη τὴν ἡμέρα νὰ θαρρεῖς πὸς ἀποῦς τὸ τρι-
πύδι τῆς, καὶ νὰ μεθᾷς γιὰ κάποια ἔργα.

Καὶ μόνο μὴ λαχτάρα, νὰ ἔχεις, καὶ μόνο μὴν
ἔργοι — πὸς νὰ μὴ χάσεις, πὸς νὰ κερδίσεις τὴν
ἀγάπῃ τῆς ὠραίας γυναίκας. — — —

Ἔτσι κάπως τὸ φαντάσθηκα τὸ χρέος, καὶ ξέρω
πὸς τ' ἀδέσφια — κι' ὅσα φοροῦν μαῦρα ροῦχα
καὶ, σκιητιά, κρατοῦνε τὰ χέρια τους στανρωμένα
ἀπάνω σὶν στήθος, κι' ἐκεῖνα πὸν κρατοῦνε ψηλά τὸ
κεφάλι κι' ἔχοντε μὴ πέρα γιὰ καρδιά κάτω ἀπ' τὸ
στήθος, καὶ τ' ἄλλα πὸν δὲν ἔχον τίποια, μήτε ἀπὸ
πάνω ἀπὸ τὸ στήθος, μήτε ἀπὸ κάτω — ξέρω πὸς
μὴ γελᾶσουν μαζί μου ἢ θὰ κιντρίσουν ἀπὸ τὴν
ὀργή. Γιατὶ ἐγὼ 'μαὶ ὁ τρελὸς ποῦχασα τὸ δρόμο
τοῦ Σωστοῦ καὶ γάγρω γιὰ πράγματα ποῦχον ἀπὸ
καιρὸ βρεθεῖ...

Ὅμως Ἐκεῖνη πὸν διαβάζει καὶ τοὺς πὸν μυ-
στικὸς μου λαγισμούς, πειράζεται γι' αὐτοὺς μου
τοὺς στοχασμούς, καὶ μοῦ λέει νὰ τὴν φιλῶ σὶν
πέμα, διχως νὰ ὀνειρεῖσθε μὴ τέτοια λαλὰ καὶ πα-
ράξερα ὀνειρα. Καὶ μοῦ λέει νὰ μὴ λημονῶ πὸς
τῆς ἔχω ὀρκιστεῖ πίστη σὲ τοῦτο τὸν κόσμον καὶ
σὶν ἄλλον.

ΙΣΚΙΟΣ

Θεοῦμαι τὴν ἐλοχὴ πὸν πὸν φανόντουσαν ἐλα-
γῶν μου μερῖα, τὰ δέντρα, οἱ κάμποι, πέρα τὰ
βουνά, καὶ μερῖοι μὸν φανόντουσαν, πέρα καὶ μα-
κρά. Ἐπὶ τὸ ἔτιαν κι' οἱ κληροῖ πὸν εἶχα περᾶσει
καὶ θλιβερὰ ἔττανε τὰ βράδια ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, πρὶν
ἀκόμα νὰ ξημερῶν τὸ Πάσχα τῆς ζωῆς μου. Κι'
ἔτταν πολλὰς φορὰς πὸν μοῦ φανόντανε πὸς ἤμουν
ἓνας ἴσκιος μέσα σὶν τοὺς ἴσκιους πὸν ἄλλωνε τὸ θρόδι
τοῦ γέροντος μου. Καὶ τώρα νιρέπομαι σὰ συλλογίζομαι
τὸ τραγούδι τοῦ Ἰσκιου πὸν τραγούδησα τὸ θρόδι,
πρὶν νὰ παρηντῶ τὴν Κόκκινη Κυρά.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΙΣΚΙΟΥ

Στὰ ρόδα τοῦ βραδίου κρέπι θαρῶ
Κρεμάστη. Ἄφωγη ἢ νύχτα προχωρεῖ
Κι' ἀσάλευτη, σὰν ὄρνις, σὶν ἄερα,
Μακριὰ ἀπὸ πέρα —
Στὰ ρόδα τοῦ βραδίου κρέπι θαρῶ
Κρεμάστη.

Θάλασσα ὁ κάμπος. Κῦμα τὸ βουνὸ
Τεράστιο, ἐκεῖ σὶν ἄκρα, σκασιένω.
Θαρρεῖς κιάει, σιμάει, ἔσπου νὰ φτάσει
Νὰ μᾶς σκεπάσει. —
Θάλασσα ὁ κάμπος. Κῦμα τὸ βουνὸ
Τεράστιο.

Βουβά, τιάνες, μαῦροι ναγαροῖ
Τὰ δέντρα, μ' ἀλωμένα, σὶν σιγῇ,
Τὰ χέρια, γάγρον νὰ πιαστοῦν ἀπ' τὰδετα
Θαμπὰ σκασιένω. —
ροισθε καὶ τόσο σωσιὰ ξηγροῦσε τὰ κάλλη καὶ τὰ δι-
Τὰ δέντρα.

Κι' ὁ ἄνθρωπος πὸνχε ὄφανεῖ τις χροῦδες
Φιεροῦρες, μὲ τοῦ ροῦ τις σαρτιέες
Καὶ μὲ τοῦ ἡλιοῦ τὸ λαμπερὸ μετᾷξι,
Γιὰ νὰ πετάξει —

Κι' ὁ ἄνθρωπος πὸνχε ὄφανεῖ τις χροῦδες
Φιεροῦρες —

Ἰσκιος τὸν Ἰσκιων, στέκει καὶ θαρεῖ
Τὴ δόση. Βουδὸς βλέπει τὸ θαρῶ
Τὸ κρέπι. Πέρα τὸ βουνὸ ἀγραιοτεῖαι
Καὶ δὲ σκασιένω. —

Ἰσκιος τὸν Ἰσκιων, στέκει καὶ θαρεῖ
Τὴ δόση...

ΜΑ Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΥΡΑ

Πετᾷχτηκε, θεοῦμαι, ξάγρον ἀπὸ πίσω ἀπὸ κάτι
δέτρω κι' ἤρθε κοντὰ μου σκασιένω, σὶν θαρῶ-
νὴ ἡσυχία ἓνα τέτοιο γοῦργο καὶ κορναλλέτιο γέ-
λιο, πὸν μοῦ γάτηκε πὸς γέμισε ὁ ὀρθανὸς μὲ τί-
λια διαμάντια καὶ γαλανὰ ἀστέρια.

Κι' εἶναι ἢ ἀγάπῃ τῆς πὸν θαθεῖα κι' ἀπὸ τὸν
πόνο, πὸν πλατεῖα κι' ἀπὸ τὴν γνῶση, καὶ πὸν θαρεῖ
κι' ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Ἦ ἐ ρ γ α ο ἰ α τοῦ Πολυλά εἶταν ἀρητική μονά-
χα, καθὸς κι' ὁ ἴδιος τὴν χαραχτήρισε. Τὸ θεῖο μὲ-
ρος τοῦ ἔργου ὡς τώρα δὲν τὸ καλοῦρωθίσαμε. Ὅχι
γνωρίζουμε ἀπ' αὐτὸ, δίκαια μᾶς ἀνησυχεῖ. Ἀξιο-
σποῦδαση ἀντίθεση! Ἐκεῖνος πὸν ὄργισε μὲ τὴ
γλώσσα τὴν ἐπαιρησιατική, τὴν πολιτική, καὶ τόσο ἐν-
ροισθε καὶ τόσο σωσιὰ ξηγροῦσε τὰ κάλλη καὶ τὰ δι-
καιώματα τῆς δημοτικῆς, μὲ τὸν καιρὸ κατάντησε
καὶ σταμάτησε σὲ μὴ γλώσσα σὺ μ β ἰ δ α σ τ ἰ κ ῆ,
κορναλλέ. Mezza voce.

Παλαμᾶς